

bekendt er man ogsaa i Landsoverskatteraadet i Overensstemmelse med den foreliggende Situation i Almindelighed gaaet til at anvende Regelen noget skrapmere end tidligere, saa at man har taget en Mængde Tilfælde med, som efter den tidligere Praksis vilde være faldet udenfor, men uden videre at slaa alle Formueforøgelser, konstaterede ved Salg, sammen med Indtægt tror jeg dog ikke lader sig gøre.

Lovforslagets § 7 er, saaledes som den er affattet, en almindelig Ligningsregel, gældende for den almindelige Indkomstskat til Staten, for den overordentlige Indkomstskat til Staten, for Merindkomstskatten og endvidere som Grundlag for den kommunale Beskatning, baade den ordinære og den ekstraordinære. Holder man sig dette for Øje, og regner man efter, vil man se, at selv hvor det drejer sig om forholdsvist beskedne Gevinster, der er indvundne ved Salg af Formuegenstande og absolut ikke indvundne i Spekulationsøjemed, vil Indførelsen af en Bestemmelse som denne betyde en Beskatning, som vil berøve de vedkommende undertiden en Trediedel, undertiden Halvdelen og undertiden mere af den saakaldte indvundne Fortjeneste paa Formuegenstandes Salg. Dette griber i den Grad ind i alle Forhold, at man kan sige sig selv, at i de allerfleste Tilfælde vilde vedkommende, som har solgt f. Eks. sin Ejendom eller sin Forretning, ikke have gjort det, hvis han havde haft blot Anelse om, at en Beskatning af en saadan Voldsomhed kunde finde Sted. Som enhver vil vide af egen praktisk Erfaring eller fra sin Bekendtskabskreds, foregaar saadanne Salg paa følgende Maade — jeg taler stadig ikke om Salg, der finder Sted i Spekulationsøjemed, jeg taler ikke om de mange Ejendomshandlere, som har talrige Ejendomme paa Haanden og spekulerer med dem, de maa kunne rammes af Bestemmelsen i Loven af 1912, og jeg tvivler ikke om, at de rammes, men jeg taler om en Mand, der sidder med en Ejendom, som han benytter ikke som Spekulationsgenstand, men som Arbejdsinstrument, og som han har siddet med i Aarevis. Der kan tænkes forskellige Tilfælde, vedkommende kan være en yngre virkelysten Mand, der ønsker en større Ejendom, han faar Tilbud om at sælge sin Ejendom til en forholdsvis høj Pris og mener, at Øjeblikket er kommet til at bytte om og faa en større Ejendom mellem Hænder, og han slaar til. Men den samme Mand, som maaske endda har staaet tvivlende med Hensyn til, hvorvidt

han skulde forlade sin gode Gaard og gaa ud paa Markedet og søge en ny, som han vel at mærke sandsynligvis ikke kan faa uden at give en lignende Merpris som den, han har faaet ved Salget af sin Ejendom, vilde absolut ikke have foretaget denne Transaktion, ja, han vilde have været af-sindig, om han havde foretaget den, hvis han havde haft nogen som helst Grund til at tro, at han kunde risikere, at der ved en Skat blev taget 30—40—50 pCt. eller mere fra ham af den Merindtægt, der er opstaaet ved Handelen. Der er en Væsen-forskel paa den Indtægt, man har ved Salg af Formue, og den almindelige Merindtægt. I det ene Tilfælde er det en virkelig Merindtægt, thi der bevarer jeg min Forretning maaske endda i forbedret Stand; jeg bevarer min Formue, hele min økonomiske Stilling, og har saa et enkelt Aar haft en saa betydelig Merindtægt, at jeg kan svare en stor Skat af den uden at forringe min Stilling. Det er udenfor enhver Tvivl. Men sælger jeg mit Arbejdsinstrument, min Gaard, min Fabrik, min Forretning, saa er det ikke en Merindtægt, der kan behandles paa samme Maade som den almindelige Merindtægt; saa er der ikke Tale om en Indtægt, jeg kan bruge, eller som jeg kan undvære saa meget af, som her er Tale om. Saa maa jeg enten kunne leve af Renterne af den Kapital, jeg har faaet, eller være i Stand til at købe en ny Ejendom, ny Forretning af lignende Art som den tidligere, og saa kommer jeg altsaa ud paa Markedet igen og maa regne med en akkurat lignende Prisstigning som den, jeg selv har faaet for det, jeg har solgt. Det, der her bliver Tale om, er en ny Formueanbringelse og ikke om Forbrug af en Merindtægt. Det er en væsentlig Forskel, som gør sig gældende baade for den, der anbringer den indvundne Merkapital i en ny og større Forretning, og for den, der sætter sig hen og skal leve deraf. I ganske overordentlig mange Tilfælde vil Forholdet stille sig saaledes, at den vedkommende vil blive økonomisk overmaade meget uheldigere stillet, end han var før det, der kaldes hans heldige Salg, og den i Hælene paa dette Salg følgende Skat. Nu er det jo rimeligt i en Periode som den, vi gennemlever, at den, som har haft heldige Konjunkturer, afstaar noget af sit Held, noget af sin Gevinst til Staten, men hvad der ikke er rimeligt, og hvad der absolut ikke kan accepteres, er dette, at Skatten kommer til at virke saaledes, at vedkommende bliver slettere stillet end